Hz. İbrahim: Allah a İman Ve Teslimiyet Örneği
Gönderen Kadir Hatipoglu - Ocak 11 2021 06:47:17

Hz. İbrahim: Allah’a İman Ve Teslimiyet
Örneği
بِسْمِ اللهِ
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ
قَالُوا
ابْنُوا لَهُ
بُنْيَانًا
فَاَلْقُوهُ
فِى
الْجَحِيمِ "Kavmi, 'Onun için bir bina yapın, (içinde ateş yakın) ve onu ateşe atın.' dedi.” (Sâffât, 37/97)
فَاَرَادُوا
بِهِ كَيْدًا
فَجَعَلْنَاهُمُ
اْلاَسْفَلِينَ “Böylece ona bir tuzak kurmak istediler. Biz de onları en alçak kimseler kıldık." (Sâffât, 37/98) Kur’an-ı Kerim’de Allah (c.c)’ın “Halil/dost” diye nitelediği ulu’l-azm (büyük peygamberler) mertebesinde olan Hz. İbrahim (a.s)’in sağlam imanından, eşsiz mücadelesinden, ateşe atılmasından ve insanlık için örnek şahsiyetinden bahsetmek istiyorum. Yüce kitabımız Kur’an’da ismi en çok zikredilen Hz. Musa (a.s)’dan sonra Hz. İbrahim (a. s) gelir. Yirmi beş surede yetmiş küsur defa Hz. İbrahim’in bizzat adı anılarak kendisinden bahsedilmiştir. Bu sebeple Hz. İbrahim’in hayatında bizim için önemli örnekler zikredilmiş ve bunlardan ibret almamız istenmiştir. İbrahim (a.s), putlara tapan Keldânî kavmine/Babil’e peygamber olarak gönderilmiştir. Uzun süren davetinde başta (üvey) babası Azer olmak üzere toplumun birçoğu kendisine inanmamıştır. Hz. İbrahim (a.s), babasının bu durumuna kızmamış, ona darılmamıştır. İslam’a inanmayan biri olsa bile, bir babaya nasıl davranılması gerektiğini en güzel konuşma üslubuyla bizlere göstermiştir. Hatta onun için Allah’tan rahmet dileyerek babasına karşı şöyle demiştir: قَالَ
سَلاَمٌ
عَلَيْكَ
سَاَسْتَغْفِرُ لَكَ
رَبِّى
اِنَّهُ
كَانَ بِى
حَفِيًّا “Esen kal! Senin için Rabbimden af dileyeceğim. Şüphesiz o, beni nimetleriyle kuşatmıştır.” (Meryem, 19/47) O dönemde milletin başında bulunan Nemrut, sahip olduğu servet ve

saltanatıyla kendini ilâh sanmaktaydı. Tek Allah inancı hakkında Hz. İbrahim ile münakaşaya girişti. Kendisinin de öldürücü ve diriltici özellikte olduğunu ileri sürüdü. Bunun için de yanına çağırdığı iki adamdan birini öldürdü, birini de serbest bıraktı. Ayette bu konu şöyle dile getirilmektedir: اَلَمْ
تَرَ اِلَى
الَّذِى
حَآجَّ
اِبْرَهِيمَ
فِى رَبِّهِ
اَنْ اَتَيهُ
اللهُ
الْمُلْكَ
اِذْ قَالَ
اِبْرَهِيمُ
رَبِّىَ
الَّذِى
يُحْيِى
وَيُمِيتُ
قَالَ اَنَا
اُحْيِى
وَاُمِيتُ
قَالَ
اِبْرَهِيمُ
فَاِنَّ
اللهَ
يَأْتِى
بِالشَّمْسِ
مِنَ
الْمَشْرِقِ
فَأْتِ بِهَا
مِنَ
الْمَغْرِبِ
فَبُهِتَ
الَّذِى
كَفَرَ
وَاللهُ لاَ
يَهْدِى
الْقَوْمَ
الظَّالِمِينَ “Allah, kendisine hükümdarlık verdi diye (şımarıp böbürlenerek) Rabbi hakkında İbrahim ile tartışanı görmedin mi? Hani İbrahim, ‘Benim Rabbim diriltir, öldürür.’ demiş; o da, ‘Ben de diriltir, öldürürüm’ demişti. (Bunun üzerine) İbrahim, ‘Şüphesiz Allah güneşi doğudan getirir, sen de onu batıdan getir’ deyince, kâfir şaşırıp kaldı...” (Bakara, 2/258) Bir gün Hz. İbrahim, kavminin tapmakta oldukları puthaneye gizlice girerek bütün putları paramparça etmiş, içlerinden sadece en büyüğünü sağlam bırakmıştı. Bu yaptığı

öyle tehlikeli bir durumdu ki, putlara tapan bütün bir toplumu karşısına almak anlamına geliyordu. Nitekim putları bu hâle getirenin İbrahim (a.s) olabileceğini düşünmüşler, Hz. İbrahim (a.s)’i çağırıp yargılamışlardır. Korkusuzca sorulara cevap veren Hz. İbrahim; قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْئَلُوهُمْ اِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ “Belki bunu şu büyükleri yapmıştır. Konuşabiliyorlarsa onlara sorun, bakalım!...” (Enbiya, 21/63) demiştir. Halk, putların cansız ve konuşamaz olduklarını bildiklerinden, Hz. İbrahim’e fikri bakımdan diyecek bir şey bulamamışlardır. Hz. İbrahim’in davasındaki samimiyetini, korkusuzluğunu ve üstün cesaretini gören kavmi, bilgi ile onu susturamayacaklarını anlayınca, ölümle hem de ateşe atarak yakmakla hak dini yok edeceklerini sanmışlar ve nitekim öylece yapmışlardır. Büyük bir ateş hazırlanmış, ateşin alevi en şiddetli ve hararetli duruma geldiğinde Hz. İbrahim (a.s)’i mancınıkla fırlatıp ateşin ortasına atmışlardır. Ancak ateşin ve her şeyin sahibi olan Allah (c.c), ateşe şöyle emir verdi:
قُلْنَا يَانَارُ كُونِى بَرْدًا وَسَلاَمًا عَلَى اِبْرَهِيمَ “Ey ateş! İbrahim’e karşı serin ve selamet/zararsız ol!” (Enbiyâ, 21/69) Hz. İbrahim (a.s), ateşe atılmak üzere iken Allah’a tevekkül ederek, عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ، ‏‏ حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ‏‏ قَالَهَا إِبْرَاهِيمُ عَلَيْهِ السَّلاَمُ حِينَ أُلْقِيَ فِي النَّارِ، وَقَالَهَا مُحَمَّدٌ صلى الله عليه وسلم حِينَ قَالُوا ‏‏

إِنَّ
النَّاسَ
قَدْ
جَمَعُوا
لَكُمْ
فَاخْشَوْهُمْ
فَزَادَهُمْ
إِيمَانًا
وَقَالُوا
حَسْبُنَا
اللَّهُ
وَنِعْمَ
الْوَكِيلُ‏
 “İbn Abbâs radıyallahü anhüma: "Hasbunallâhu ve nîmel-vekîl (Allah bize yetişir, O ne güzel vekildir) cümlesini İbrahim Peygamber, Nemrûd ateşi içine atıldığı zaman söyledi. Ve yine bu cümleyi Muhammed (sallallahü aleyhi ve sellem) ile sahâbîleri de: "Halk kendilerine; (Düşmanlarınız olan) insanlar size karşı ordu topladılar, o hâlde onlardan korkun, dedikleri zaman bu söz onların îmânını artırdı ve: Allah bize yeter, O ne güzel vekildir, dediler". (Buharı, Tefsir, 3/4605) Mancınıkla havaya atıldığı sırada, Cebrail;   “Ey İbrahim Bir hacetin var mı?” diye sordu. Hz. İbrahim, Allah’tan başka hiçbir kimseden bir yardım beklemediğini ve her şeyini Rabbinin bildiğini söyleyerek tevekkülün en yüksek derecesinde idi. O anda Rabbine şöyle yalvardı: “Ey Allahım! Sen, göklerde Teksin! Yerde de, Teksin! Ben de, yerde bir tek’im! Yerde, benden başka, Sana ibâdet edecek kimse yoktur... ” (Asım Köksal, Peygamberler Tarihi, I/157) Şüphesiz ki, Hz. İbrahim’in hayatından alacağımız çok büyük örnekler ve dersler vardır. Ateşe atılarak yakılmak gibi bir işkenceye maruz kalan Hz. İbrahim, hiçbir korku duymamış, Allah’a teslim olmuştur. Nihayet böyle bir iman onu ateşten kurtarmış ve kurtuluşa ermiştir.   Dr. Zafer KOÇ

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler